

МАРКО ГАНЧЕВ
КАК ПРОПАДНА ЕДНО
ВЕЛИКО ИЗОБРЕТЕНИЕ

chitanka.info

Имало едно време един татко. Тоя татко имал едно момче. Дотук добре. Лошото е, че тоя татко много обичал да поучава своето момче. И нещо още по-лошо — да му дава за пример себе си: че той навремето бил много добро момче. И как може сега точно неговото момче да не е също така много добро момче.

Щом момчето се върнело поизцапано от игра на топчета или с яке, разпрано от някоя ограда, бащата изваждал албума със снимки от времето, когато той бил момче, и заговарял:

— Гледай какво чисто и спретнато момче съм бил аз. Вземай пример от татко си, бе момче.

И на снимката наистина се виждало едно чисто и спретнато момче. Сегашното момче поисквало да възрази, че и него го измиват и издокарват, когато е за снимка. Но таткото му казал остро: като не знае друго, поне да знае да мълчи.

Един ден момчето се завърнало от училище, изпоцапано с водни бои почти от главата до петите.

— Последния час имахме рисуване — казало то на татко си.

Разбира се, тия думи били излишни.

— Дай поне да видя дали си нарисувал и нещо друго, освен себе си — избоботил таткото.

Момчето извадило блока си. Подало на баща си рисунката. Доста нескопосано били наплескани няколко слоя боя един върху друг. Трудно можело да се разбере какво е нарисувано, ако отдолу момчето не било написало: „Ваза“.

Момчето знаело много добре сега какво ще последва, както и подсетливите от вас вече се сецат.

Таткото се поровил малко в стария семеен шкаф и извадил албумчето със своите рисунки от ученическите си години.

— А ето как рисуваше баща ти навремето — тръснал под носа му чистата рисунка на една ваза. — Можех и художник да стана, но предпочетох радиоинженерството.

Момчето знаело, че трябва да замълчи засрамено, но не знаело точно колко време ще трябва да продължи тая сцена. Добре че някой позвънил остро и припряно на вратата и таткото отишъл да отвори. Нахълтал един приятел на таткото, с когото работели заедно в радиозавода.

— Еврика! — викал новодошлият. — Победа!

Момчето се учудило, че тоя път гостът не носи под мишница таблата за игра, а някакъв чудноват апарат, приличен на магнитофон и на мелничка за месо едновременно.

— Готово. Тръгна. Цялата пречка била в един кондензатор...

Отдъхвайки си, гостът се загледал учудено към двете рисунки.

— Я! Ама вие май тъкмо мене сте чакали. Телепатия, а? Къде ви е контактът?

И разположил апарата си на масата.

Скоро момчето разбрало в какво се състои цялата работа. Този приятел на таткото, и той инженер в радиозавода, от дълго време работел над едно изобретение. И най-после успял да го осъществи. Нямал търпение да дочака до сутринта, когато щели да изпробват изобретението в завода, та дотичал да се похвали на своя приятел.

Изобретението било магнитофон за прослушване на картини. Магнитофонът действал на един прост принцип. Учените отдавна били открили, че когато човек рисува, четката едновременно с боите запечатва върху рисунката и звуковете, които се носят наоколо.

Рисува си, да кажем, Микеланджело „Страшният съд“ и си свири с уста. И мелодията остава запечатана под боите. Рисува си Ван Гог слънчогледите, а хазяйката му се кара, че не си е платил наема. Толкова интересни неща ще се научат за миналите епохи!

И ето че епохалното изобретение за разчитането на тия звукове било готово и включено в контакта.

— Картината се пъха тука — обяснявал изобретателят, слагайки рисунката на момчето в отвора, който приличал на фуния от мелничка за месо.

Светнали зелени индикатори, чуло се жужене и пращане. Изобретателят завъртял копчетата за настройване и тримата изслушали записа на всичко, което станало в часа по рисуване, докато момчето нанасяло боите върху листа. Разбира се, записът не бил пълен, защото, както вече бе казано, момчето наплескало и много боя върху дрехите си, а магнитофонът не бил пригоден да прослушва и облекло. Но и откъслеците, които се чули, били достатъчни, за да продължи бащата да има лошо мнение за своето момче.

— Теодоре, след часовете отиваме ли при кучетата? — ясно прозвучал шепотът на момчето.

— Там сме — отвърнал Теодор. — Само че преди това ще те бия на топчета.

— Ще ме биеш друг път — озъбило му се момчето. — Никой още не ме е бил на топчета.

— Никой ли? Ами баща ти? — ехидно запитал Теодор.

— Той не ме бие на топчета, а за топчета. Задето се връщам с изкаляни колене.

Изведнъж шепотът на момчето се сменил от силен мъжки глас:

— Дай поне да видя дали си нарисувал и нещо друго, освен себе си?

Това бил гласът на таткото, който също се бил запечатал върху рисунката на момчето, понеже боите още не били изсъхнали, когато то си дошло в къщи преди малко и баща му се скарал.

Изобретателят извадил от магнитофона със сияещо лице рисунката на момчето, изключил апарата, за да не прегрява, и запитал:

— Е, какво? Работи, а?

Таткото и момчето не отговорили нищо, но в очите им отговорът се четял ясно:

— Докъде стигна техниката, брей!

Изобретателят, естествено, бил много възбуден и нетърпелив, та не оставил апарата си дълго да почива.

— Хайде пак — рекъл той и го включил отново. А във фунията пъхнал рисунката на таткото от времето, когато той бил момче.

Дълго време се чувал само шум, подобен на детско подсмърчане.

— Край. Повреди ти се апаратът — казал таткото.

— Не се е повредил. Това си е детско подсмърчане — отговорил спокойно изобретателят.

И наистина това било подсмърчането на таткото от времето, когато той бил момче.

— Още ли все тая ваза цапоттиш? — проечал силен мъжки глас. Говорел таткото на своето момче. Тоест, дядото на сегашното момче.

Тогавашното момче и сегашен татко продължило да подсмърча от апарата и се заоправдавало през плач:

— Ами... ъ-ъ-ъ... учителката каза пак да я прерисувам... За пети път. Недей ми пречи, че ако пак оплескам листа, ще трябва и шести път...

— И седми ще ти е малко. Какви мърльовци сте бе! Ние едно време, ехе-е-е! Ама пръчката играеше тогава, пръчката!

От магнитофона се чуло потракване на някакъв предмет, но не могло да се разбере какъв точно, понеже апаратът все още бил несъвършен.

— Ами за кучетата какво ще ми кажеш? Пак сте ги замерали с камъни. Хората нали ми казаха.

— Не съм аз. Той Иван Бъкела започна...

— И ново лимонадено шише гледам си счупил. Отде излезе тая мода да играете на стъклени топчета. Ами в гората шикалки колкото щеш, иди си събери. А вие изпотрошихте всички лимонадени шишета на бакалницата...

Тук таткото измъкнал кабела от контакта и апаратът млъкнал.

Момчето напразно искало таткото да му обясни каква връзка има между стъклените топчета и лимонадените шишета. Бащата мълчал и обмислял нещо.

— Слушай — обърнал се най-после таткото към своя колега. — Произведението наистина е велико. Я дай да погледна нещо в схемата.

Изобретателят, мислейки, че таткото на момчето иска чертежа, за да се възхити от него, му го подал.

Таткото тутакси го накъсал на ситни парчета и въздъхнал облекчено. Чертежът вече не можел да се възстанови по никой начин. Колкото за самия апарат, работата била лесна, тъй като прозорецът бил отворен, а ние в началото забравихме да кажем, че таткото и момчето живеели на осмия етаж. За щастие по това време под прозорците им не минал никой...

За голямо учудване на момчето изобретателят не се разсърдил. Защото и той бил татко на едно такова момче. И също давал за пример на своето момче себе си от времето, когато той бил момче.

Така пропаднало едно велико изобретение. Но науката върви напред и може би скоро пак ще го изнамери.

А ти, когато рисуваш с водни или темперни бои, не забравяй, че под четката ти се запечатват не само цветовете, но и звуковете на твоето време. Така че внимавай в картинката...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.